

Дамян Дамянов

Боли ме главата, боли ме
сърцето

Боли ме главата, боли ме сърцето
Тъй както зидарят болят го ръцете.
Тъй както леярат от тежките поти
Болят го плещите, с които работи.
Тъй както стругарят, със пръсти чевръсти
Стругуващ сплавта, го болят всички пръсти.
Тай както орачът, тъй както сеячът
От земната болка понякога плачат.
Тай както, тъй както безбройните люде
Боли си ги всичко, с което се трудят,
С което печелят, прахосват и връщат –
И мене боли си ме с болката съща.
Душата боли ме – света с нея жая.
Гърба и ръцете – о, аз съм хамалин,
Който живота със радости, с мъки
Не, не на гърба – връз душата си мъкна.
Само дано от умората пуста
Този свят тежък да не изпусна,
Само дано... На ръцете си плюя
И пак го поемам: „Крепи се, свят! Туй е
Нашата вечна, добра орисия...“

...Като хамалин ще се напия...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8060>]